

>> *Retrat de Vicente Huedo.*
(Foto: SEBASTIÀ GODAY)

«Siempre la claridad viene del cielo; es un don: no se halla entre las cosas sino muy por encima, y las ocupa haciendo de ello vida y labor propias.»

CLAUDIO RODRÍGUEZ
(*Don de la ebriedad*, 1953)

Té l'estudi a quatre passes de la Devesa de Girona: és ample, molt i molt net i perfectament ordenat; no hi ha res fora de lloc ni cap resta de carbonet o de pintura inacabada, ni cap taca d'acrílic a terra. Va néixer a Socuéllamos (la Manxa) l'any 1955. Arribà a Girona cridat per uns amics que en poc temps serien un referent a Salt: en Sebas i en Lluís Parra, també naturals de Socuéllamos. Era l'any 1973 i no va ser fins al 1975 que va fixar la seva residència definitiva a Girona, tot i que l'any 1974 ja havia fet la primera exposició gironina a la mítica i recordada galeria La Gàbia, dirigida per la pintora Montserrat Llonch. Ha intervingut en tota mena de reivindicacions polítiques, des de les dels barris on ha viscut, en les ciutadanes i també en les artístiques, fins a la fundació de l'Assemblea Democràtica d'Artistes de Girona (ADAG), sempre des de la lleialtat a la societat. Ha dibuixat i pintat, incessantment, sabent mirar, reflexionar i treballar des de sempre amb el respecte dels respectes.

Paisatges en la bondat de Vicente Huedo

Text > SEBASTIÀ GODAY

>> *Girona, acrílic sobre tela, 65 x 54 cm.*
(Foto: RAFAEL BOSCH)

Fa pocs dies que ha tornat de Socuéllamos, on acostuma a sojornar unes setmanes del mes de setembre. Aprofita per retrobar família i amics i reomplir-se del paisatge que va respirar en la infantesa i l'adolescència, passejar entre els vorals i rengles de sarments manxecs i gaudir d'alguna verema i de la piuladissa dels ocells que les sobrevolen. Perquè Vicente Huedo estima el paisatge, el necessita com el pa que menja —no per fer-ne una còpia literal o una imitació aproximada, com es podria pensar—; li interessa tot allò que, essent intemporal, es pot fixar amb rapidesa o, potser, amb imaginació, aplicant-ho en un registre creatiu o un altre. Tot és susceptible de ser plasmat en un llenç o en un full de paper, però gairebé mai —m'argumenta— treballa al natural, el que es diu a l'aire lliure, sinó que tot l'aprenentatge sensorial de la naturalesa li serveix per expandir-lo i concretar-lo al ta-

ller, sigui dibuixant, sigui pintant; i en allò que es pot dir paisatges o potser *surrealitzacions* en el paisatge, com el decorat d'una idea.

En la seva trajectòria podem trobar circuits en què el realisme fotogràfic s'avé amb la reconstrucció de totes les forces del record, com en la creació; un acrílic sobre fusta o un carbonet sobre paper d'un jardí urbà gironí o d'una riba propera que guarda tota mena de volums; potser botàniques certes, de llums incidents, de profunditats lumíniques, d'instants fugissers atrapat en la memòria fotogràfica que en Vicente reivindica com a complementària i vertebradora de la seva força expressiva, intensificada per la seva destresa innata pel dibuix treballat, rigorós, quotidià, sense enganys, en un estira-i-arronsa entre la realitat i la imaginació per abordar tots els seus registres artístics. Concretament-ho en una petita peça en la qual es veu un bosc enigmàtic

>> 1987, mural de vuitanta metres quadrats a la carretera de Santa Eugènia enderrocat el 1996.
(Foto: JORDI S. CARRERA. REPRODUCCIÓ DE RAFAEL BOSCH.)

de nit, uns focus de llum encara més enigmàtics, un requadre que ho emmarca en blanc i el llapis blanc per dibuixar-lo, però en aquest acrílic sobre fusta intervenen la natura, la màgia nocturna, la crida al dibuix. No és una realitat trobada, és un artefacte que s'ubica en un decorat natural, boscà, un moment no realista, una invenció, un bosc de taller, un equilibri entre foscúria i llum, entre naturalesa i eina, un huedo en l'inventari de huedos. S'allunya de les pintures de gènere gironí dites *façanes de l'Onyar*, com en la que amb tres colors i les seves ombres insereix símptomes de la vida real: males herbes, ampolla de butà, el test mort, agulles d'estendre roba, persianes tancades o enrotllades, verticalitat versus horitzontalitat... que

descriuen igualment la bellesa d'un racó gironí. Així mateix, ens guia a imaginar-nos la vida d'uns gironins anònims, inexistents, que han deixat rastres. Els títols d'aquestes dues peces, *Devesa* i *Girona*, serveixen per guiar-nos pel mapa gironí concret, però em pregunto: si els hagués batejat ambdós com a *Sense títol*, haurien rebaixat l'eficàcia expressiva? No, no, em responc.

I de la companyonia amb els Parra i de la lluita per l'educació només un exemple: el mural de nou metres quadrats instal·lat a la sala d'actes de la Facultat d'Educació i Psicologia de la Universitat de Girona (2011). Es tracta d'un homenatge al gran mestre brasiler Paulo Freire, pedagog de pedagogos, que omple l'espai universita-

ri amb una metàfora brillant: el pont de l'alfabetització que salva o ajuda a salvar desequilibris en les cultures en què regnen la desigualtat i la pobresa. En això de l'ensenyament, sembla paradoxal que Huedo, que no va voler continuar la carrera de Belles Arts a València per raons personals i per una pinzellada d'orgull tintada de Maig del 68, s'hagi acabat jubilat de professor de dibuix després de trenta anys llargs a l'Escola Municipal d'Art La Mercè. Conjuntament amb Quim Corominas i Montse Costa (i altres), hi van construir un nou model d'ensenyament artístic fonamentat en la llibertat, allunyat de l'academicisme que havia imperat fins llavors. Aquests d'anys de docència a centenars i centenars d'alumnes li han pro-

>> Porta del carrer de la Força, acrílic sobre tela, 55 x 46 cm. (Foto: RAFAEL BOSCH)

>> Devesa, acrílic sobre tela, 22 x 27 cm. (Foto: RAFAEL BOSCH)

>> Paisatge nocturn, *acrílic sobre fusta*, 27 x 35 cm. (Foto: RAFEL BOSCH)

porcionat alegries vitals tan intenses o més que la seva pròpia obra i l'èxit artístic. M'ha repetit dues o tres vegades: «Han estat un regal els anys a La Mercè, perquè tot el que he ensenyat

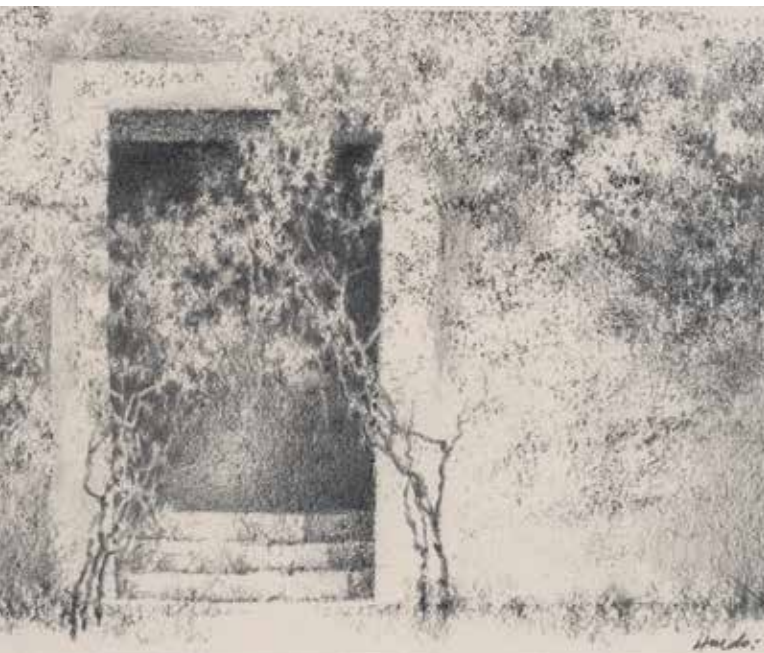
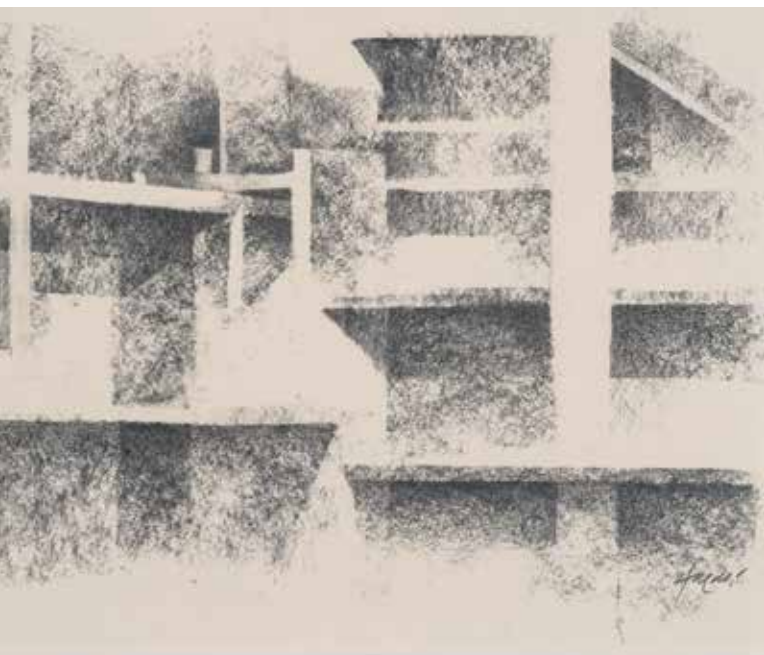
ho sé fer i sé els camins i les fórmules, i vull que els alumnes les sàpiguin fer, encara que hi han d'injectar disciplina, com vaig fer jo i faig, sense defallir. És el secret».

>> Taronges, *natura a l'oli sobre tela*, 38 x 44 cm. (Foto: RAFEL BOSCH)

De seguida, no pot estar-se de fer-me cinc cèntims del rebombori en què està immers, que és, ni més ni menys, un seguit de set (sí, set) exposicions: a la Casa de Cultura de la Diputació de Girona, la Fundació Valvi, la Fundació Fita, la Casa Masó, el Museu d'Art de Girona, el Museu d'Història de Girona i La Mercè, que aniran seguint-se i coincidint al llarg del primer semestre de 2026. Es tracta d'un repàs integral a la seva trajectòria artística i cívica de cinquanta anys, mig segle, que el neguiteja. Primerament, per la recerca d'obra i les seves vicissituds i que, un cop retrobada, després d'anys, provoca remembrances i reflexions del tipus: i ara, què?; ho he fet tot?, o cap a on he d'anar? Per ara, sembla que ha minvat la seva dedicació a la pintura per centrar-se en el dibuix, en la vertebació conceptual, en la descompressió vital. Veurem.

I entre dibuix i dibuix té temps per recordar-me els braços oberts amb què el va acollir, a Girona, el recordat artista Jaume Faixó, antagònics en la concepció artística però paral·lels en la bonhomia. I també l'enyorat fotògraf Jordi S. Carrera. I ja és el moment de dir-li que jamai he sentit dir cap retret d'en Huedo: ni d'alumnes, ni de

>> Microdibuixos en carbonet i creta sobre paper, 15 x 22 cm. (Foto: RAFAEL BOSCH)

col·legues de professió. El truc, com ell mateix em revela, es basa en la generositat, la solidaritat, a no envejar ningú, a ser neutral i a jutjar poc i treballar cada dia, sense descans. Fa veure que no li cau la bava quan parla dels seus fills: Lluís, cameràman de vídeo, i Pol, microbiòleg de pes i bateria d'Aliment. M'evoca les setmanes d'estiu que passa a Portbou, d'on és la seva parella, i mentre em mostra els darrers carbonets que ha fet a Socuéllamos (setembre de 2025) em passa pel cap que porten enganxats uns brins nostàlgics del realisme manxec irradiat des de

Tomelloso. No obstant això, m'acota que els ha estudiat, però que no són de la seva corda estètica. I mentre xerrem, Vicente Huedo rep una trucada telefònica, a la qual respon, i el taller s'omple de detalls i ressonàncies del seu passat cívic, que relata a un gran de la histò-

ria de Girona que elaborarà un text per fixar Huedo en el context polític, ciutadà i periodístic dins del catàleg que es prepara a l'apartat de les militàncies i col·laboracions. Cinquanta anys de feina diària a Girona són, com a mínim, set exposicions; que ningú ho obliidi.

Per saber-ne més:

<<https://huedo.com/en/home>>
<<https://cultura.girona.cat/mediateca/videos/eb047a96-2c86-4e1f-af7e-fbab06b5281e>>
<<https://vimeo.com/111427762>>